

ERASMUS GÜNLÜĞÜ

Reyhan YILMAZ

+90 (542) 57 107 57

Email: yazar@erasmusgunlugu.com

Web: <http://www.erasmusgunlugu.com>

Copyright © 2012, Bu eserin tüm hakları Reyhan YILMAZ'a aittir. Hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yazan : Reyhan YILMAZ

Editör: Reyhan YILMAZ

Kapak Tasarımı: Reyhan YILMAZ

Baskı: Altan Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Massit 222 Bağcılar İstanbul TÜRKİYE

+90 (212) 629 03 75

bilgi@altanbasim.com

ISBN: 978-605-87204-0-4

1. Baskı: Temmuz 2012

Kitabın Temin Edilmesi

Kitap sadece <http://www.erasmusgunlugu.com/> sitesinde belirtilen yerlerden temin edilebilir.

REYHAN YILMAZ

ERASMUS
GÜNLÜĞÜ

Avrupa'da Yaşadığım

10 Ay'ın Hikayesi

15.09.2010 – Yolculuk Başlar

Bütün gece uyumuyorum yine, saat 03:00 civarında eşyalarım hazır. Lüksemburg'a en çok götürmek istediğim şeylerden birisi bisikletim. Bu ana kadar bisikleti götürmek konusunda tereddütlüyüm. Uçakta nasıl taşınacak, araba ile hava alanına nasıl götürülecek gibi düşüncelerim var. Yine de götürmeye karar veriyorum, bisikleti paketiyorum, sabah 06:00'yı geçerken işlerimi tamamliyorum. Stres kaynaklı karın ağrısı gece boyunca devam ediyor, bazen nefes almamı engelliyor. Pazartesiden beri sürekli ve artarak devam ettiğinden yemek yememi de engelliyor, birazdan yola çıkacağım, duş alıyorum.

Saat 07:30 gibi Altan geliyor, iki bavulu ve bisikleti yüklüyoruz. Yorgunluk, stres, karın ağrısı, heyecan o kadar çok birbirine karışmış durumda ki sadece yapmam gerekenleri yapıp gerisini hiç önemsememeye çalışıyorum. İyi ki yanıma almam gerekenleri ve son saatlerde yapmam gerekenleri madde madde yazmışım. Yoksa o heyecanla bir şeyleri unutmak çok olası. Annem ve kardeşime sarılıp vedalaşıyorum...

Yola çıkıyoruz, saat 10:00 civarında Sabiha Gökçen'e ulaşıyoruz, babamla arabada vedalaşıyorum, Altan ile içeri gidiyoruz. Eşyam 42 Kg geliyor, gişedeki güzel kız halden anlayan birisi ve fazla bagaj için ödeme almıyor. Bisikletin taşıma ücret 40 € ödüyorum, eşyayı teslim ediyoruz ve check-in tamamdır. Şimdi kredi kartı deneme vakti, simit sarayından bir şeyler alıyoruz ancak kart onay vermiyor. Ziraat Bankası ile telefon ile görüşerek sorunu çözüyoruz, kart çalışmaya başlıyor.

Sevgili dostum Altan işe gidecek. Yapacak başka bir şey kalmadı, vedalaşıyoruz, tek başıma kalıyorum. Mide ağrısı devam ediyor; heyecan, stres... Gideceğim yer ile ilgili hiçbir bilgim yok, dil yeteneklerim ile ilgili kendimden emin değilim. Dil sınavlarından geçtim ama hiç konuşmadım. Nasıl konuşacağım? Nasıl iletişim kuracağım? Bunları düşündükçe nefesimi kesecek derecede mide ağrısı çekiyorum. Vakti geldiğinde pasaport kontrolünden geçiyorum. Uçak tam vaktinde saat 12:45'te kalkıyor, bye bye Türkiye.

Hello Avrupa

Üç saatten biraz fazla süren çok güzel bir uçuş deneyimi yaşıyorum. Almanya'nın yukardan görüntüsü çok güzel, her yer yemyeşil. Ağaçlık olmayan arazilerde hep tarım yapılıyor. Almanya Frankfurt Main Havaalanına iniyorum. [R]

[R]: Web sitesinde resim var.

<http://www.erasmusgunlugu.com/?pg=r&g=1>

Almanya

Uçaktan inip gümrük muhafazadan geçeceğim. İki farklı gişe var: Birisi Avrupa Birliği (AB) vatandaşları için ve diğer AB vatandaşı olmayanlar için. AB vatandaşları ile ilgili gişede hiç bekleyen yok. Bulgaristan pasaportu ile giriş yapacağımdan AB vatandaşları ile ilgili gişeye yöneliyorum ve rahatça geçiyorum. Valizlerimi almak üzere gidiyorum, iki valizimi kısa süre sonra alıyorum, bisikletim için büyük hacimli eşya kısmında beklemem gerekiyor.

Bir saatten fazla süre beklememe rağmen bisikletim gelmiyor, görevlilere bisikletimi sorarken ilk İngilizce diyaloglarımı kuruyorum. Görevlilerin benden daha kötü olan İngilizceleri bana cesaret veriyor. Bir süre sonra bir başka uçağın yükü gelmeye başlayınca bisikletimin gelmeyeceğine kanaat getiriyorum, bilgi almak üzere Information Point'e gidiyorum. Beni Pegasus'un gişesine yönlendiriyorlar, gişedeki memur Türkçe bilmiyor, İngilizce konuşuyoruz. Kayıp olan bisikletim ile ilgili Almanca bir belge düzenliyor; adımlı, telefonumu, mail adresimi ve kalacağım yerin adresini alıyorlar. 72 saat içerisinde akıbeti hakkında bilgi verecekler. 7 takvim günü içerisinde bisikletimi bulmaları ve adresime teslim etmeleri gerekiyormuş. Aksi durumda kayıp olan ürünün bedelini ödeyecekler ya da aynısından temin edecekler.

Frankfurt Main Havaalanının T9 çıkışından otobüs durağına çıkıyorum, bu otobüs durağında Bohr otobüs şirketinin otobüsleri var. Frankfurt Hahn havaalanına gideceğim, iki havaalanı arasındaki mesafe yaklaşık olarak 100 Km. Frankfurt Hahn havaalanının hemen yanında Lüksemburg'a giden Flibco otobüsleri var. Bohr otobüsüne biniyorum, biletimi otobüs şoföründen İngilizce konuşarak alıyorum. 3 € ödüyorum bilet için, otobüs tam vaktinde hareket ediyor.

Yol boyunca birçok detay dikkatimi çekiyor, yollardaki sürücülerin disiplinine hayran kalıyorum. Hepsi şeritlerinden gidiyor, yolda bir sağa giriş varsa sürücüler en sağ şeritte sıraya giriyorlar ve sağ girişler bu şekilde yapılıyor. Hiçbir sürücü en sağın bir solundaki şeritten çıkışa yaklaşıp birde bekleyen diğer araçların önüne girmek gibi terbiyesizlikler yapmıyor.

Yol boyunca etrafıma bakınmaktan uyuyamıyorum, Pazartesi gününden beri hiç uyumamış olmama rağmen merakım yorgunluğumu yeniyor. Etrafa bakılarak ilerliyorum, rüzgar enerjisinden elektrik enerjisi üreten çok sayıda rüzgar gülü var. Yerleşimin olmadığı her yer yeşillik, işlenmemiş hiç tarla yok, tarlaların içinde otlak araziler bırakmışlar, bu arazilerde bakımlı inekler görüyorum. Almanya'da tarımı da hayvancılığı da son derece modern şekilde yapıyorlar! Yollarda çok sayıda araba var, büyük çoğunluğu normal olarak Alman markaları, az sayıda Fransız markaları görünüyor.

Frankfurt Hahn havaalanına ulaşıyorum, açlık hissediyorum. Otobüsten indiğim yerde bir büfe var, insanların neler satın aldığına bakıyorum. Pizza benzeri, görünüşü güzel olan bir yiyecekten bir dilim alıyorum, ilk ısırık hayal kırıklığı... Kendi kendime “Avrupa’ya hoş geldin” diyorum, nerede canım Türkiye’min yemekleri. Yanında aldığım kola ile yarısını yiyorum, bir an kalanını atmaya düşünüyorum ancak enerji lazım, kendimi zorlayarak tamamını yiyorum. Yemeğimi yedikten sonra 250 metre kadar yürüyerek Flibco otobüslerinin olduğu yere ulaşıyorum, 18:30 gibi duraktayım, otobüs saat 19:30’da hareket edecek. Hava inanılmaz temiz, her yer yeşillik. Akşama doğru güneşin batışı yaklaştıkça hava soğuyor, üşüdüğümü hissediyorum. Çantamda bulunan kapüşonlu eşofman üstüm giyiyorum, üstüne kapüşonlu montumu giyiyorum, biraz daha iyi hissediyorum. İlk zamanlar durakta bekleyen benden başka kimse yok, bir süre sonra Uzakdoğulu bir baba – oğul geliyor. Çocuk 10 yaşından küçük, babası da ufacak tefecik. Çocukla konuşmaya çalışıyorum, çok az İngilizce biliyor, babası hiç bilmiyormuş. Bana göre oldukça ince giyinmiş olmalarına rağmen pek üşür gibi bir halleri yok, “zamanla ben de alışır mıyım acaba” diye düşünüyorum. Otobüs geliyor, otobüs şoförü önce bir süreliğine ortadan kayboluyor ancak sonra gelip otobüsün kapılarını açıyor, 27 € ödeyerek Lüksemburg için biletimi alıyorum. Şoför benimle İngilizce konuşuyor, otobüse bindiğimde fark ediyorum ki radyo Fransızca yayın yapıyor ve hareket edene kadar şoförün birçok kişi ile Almanca ya da Fransızca konuştuğunu görüyorum; şaşkınlık anlarımdan birisini daha yaşıyorum, şoför 3 dil konuşabiliyor.

Otobüs tam vaktinde, 19:30’da hareket ediyordu ki 2 yolcu geliyor, onları da alıyoruz ve hemen hareket ediyoruz. Almanya’dan Lüksemburg’a giderken halen güneş var, hava tam kararmış değil. Etrafın düzenli hali karşısında mest olmaya devam ediyorum, her taraf yeşillik, her yerde tarlalar var. Tarlaların arasında büyük baş hayvanlar otluyor ve gayet iyi bakımlı görünüyorlar, ağaçlıkların arasında rüzgar gülleri enerji üretiyor, son derece medeni bir görüntü. Yolda seyreden araçlara dikkat ediyorum, hava karardı ve araçlar ışıklarını yakıyorlar. Önümüzde bir odun kamyonu ilerliyor, ağır yük aracının tüm ışıklandırma tertibatı olması gerektiği gibi çalışıyor, her noktasında simetrik ışıklar var. Yol boyunca araçların sinyal vermelerine, şerit değiştirmelerine dikkat ediyorum. Bu kadar disiplinli olabilmeleri ne kadar güzel, insanlarını ne güzel eğitmişler...

Kasabaların içinden geçiyoruz, çok güzel aydınlatılmışlar; etrafta elektrik direkleri ya da kötü görüntü oluşturan elektrik telleri yok, kabloları yer altına indirmişler. Yolda ilerlerken fark ediyorum ki otobüs şoförü emniyet kemerini takmış, bizim ülkede otobüs şoförlerinin kemer takmamasından mıdır acaba bu şoförün kemer takıyor olmasının dikkatimi çekmesi? Otobüsün ilerlediği yolun zemini dümdüz, hiçbir yerinde çukur ya da tümsekler yok. Kasaba içlerinde de, şehir içlerinde de, orman içe-

rinde de yolun kalitesi hep aynı, o yollarda araç sürmek ayrı bir keyif olsa gerek. Karayolunun bazı kısımlarında tamiratlar yapıldığını dikkatle bakınca anlamak mümkün olabiliyor. Ancak tamir yaptıkları yerleri asfalt döküp kürekle yamayarak tamir etmemişler. Tamir edilmesi gereken yeri köşeli dikdörtgen şeklinde kesmişler, yeni asfalt ile onarmışlar ve yol ile aynı seviyeye getirmişler. Araçlar, tamir edilen yerlerden geçerken hiçbir şekilde hissedilmiyor, sadece renk farklılığından orada tamir yapıldığı anlaşılabilir. Otobüsün hemen önünde giden kamyon dikkatimi çekiyor, soğutuculu kasası olan, içinde bozulabilecek gıdalar taşıyan bir kamyon olduğunu sanıyorum. Kamyonun arka kısmında 6 adet simetrik yerleştirilmiş ışık gayet güzel yanıyor [R]. Bilinç meselesi diye düşünüyorum. “İşlerini her yerde detaylı yapıyorlar. Herkes bu sorumlulukla hareket edince ülkede her şey gayet güzel işler” düşünceleri ile yola devam ediyorum.

İlk yolcumuzu indirmek üzere duruyoruz, durağın hemen yanında bir araba bekliyor, aracın içinde bir kadın. Otobüsten inen adam otobüsün bagajından çantasını alıyor, arabanın yanına giderken kadın arabadan iniyor. Liseli aşıklar gibi birbirlerine şöyle bir bakıyorlar, hızlıca öpüşüyorlar, sonra bir daha öpüşüyorlar ve arabalarına binip uzaklaşıyorlar, insanlar mutlu görünüyor...

Yolumuza devam ediyoruz, dışarıda tatlı bir alacakaranlık var, hava hızlı kararmıyor burada, bir kuzey ülkesinde olmamızdan kaynaklanıyor sanırım. Yavaş yavaş günün aydınlığı yerini loş bir karanlığa bırakıyor. Yolda ilerlerken otobüsün yanından geçen arabalar, ülkenin refah seviyesini gösteriyor: Porsche'ler, Ferrari'ler, Mercedes'ler, Audi'ler, BMW'lar çok sayıda gelip geçiyor.

Lüksemburg hududundan geçiyoruz. Daha doğrusu eskiden hudut olduğu duvarlarından anlaşılan ama artık tamamen açık olan sınır kapısından saatte 100 Km'nin üzerinde bir hızla geçiyoruz. Otobüs şoförü sanki kendi ülkesine girmiş olmanın rahatlığını yaşıyor gibi basıyor gaza, otobüs adeta şahlanıyor.

Lüksemburg'a Varış

Lüksemburg'a yaklaşırken beni karşılayacak olan Veli ile telefon ile konuşuyorum, otobüs şoförü ile konuşuyor ve şoförün beni tren garının yanındaki durakta indirmesini sağlıyor. Otobüsten indikten sonra Veli'yi tekrar arıyorum. Birkaç dakika sonra gelip beni alıyor, 2 numaralı otobüse biniyoruz, benim yaşayacağım binaya yakın bir durakta iniyoruz otobüsten, evi buluyoruz.

Lüksemburg'taki Evim

Veli bana bir zarf veriyor, zarfın üzerinde benim adım yazıyor. Evin anahtarları ve şehrin bir haritası var bu zarfın içinde, çok güzel düşünülmüş bir davranış. Evin ana girişinin anahtarı, odanın anahtarı ve odanın içindeki dolaplarımın anahtarları hep

bu zarfın içinde. Odam 3 numara, evin giriş katının hemen üstünde, birinci katta, penceresi yola bakıyor. Odama girdikten sonra kontrollerini yapıyoruz; camlar açılıyor mu, kepenk çalışıyor mu? Evin banyosunu kontrol ediyoruz, sıcak su geliyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra Veli bana iyi geceler dileyip gidiyor, evde tek başımayım. Odada çarşaf takımı olmadığını fark ediyorum, almam gerekecek. Odama yerleşmeye başlıyorum, çantalarımı açıyorum, en çok gerekli olabilecekleri çıkarıyorum.

Merdivenlerden bir ses duyuyorum ve odamdan dışarı bakıyorum, ilk komşu tanışıyorum. Üst katımda yaşayan, finans doktorasını yapan 27 yaşında Hindistanlı bir bayan: adı Nihar. Bana evi gezdiriyor, yemek odasında ev ile ilgili uyulması gereken bazı kurallar olduğunu söylüyor, uygun bir zamanda okuyacağım. Mutfakta olan ve ortak kullanabileceğimiz eşyaları gösteriyor, ortak kullanım eşyasının yanında bazı özel eşyaları varmış, onları da kullanabileceğimi ama kullanmadan önce sormam gerektiğini söylüyor. Buzdolabında kullanabileceğim yer var, mutfakta kullanabileceğim mutfak dolapları var, boş bir dolabı gösteriyor ve onu benim kullanabileceğimi söylüyor. Evin en alt katında bir çamaşır odası var, ortak kullanım için bir çamaşır makinesi var, çamaşır makinesi AEG marka ve üzerindeki yazılar Almanca. “İnternette kullanım kılavuzunu bulurum ve kullanırım” diye düşünüyorum. Herkes kendi deterjanını kendisi alıyor, çamaşırları asabileceğimiz ipler var. Nihar bana internet şifresini de söylüyor, yardıma ihtiyacım olursa kendisine haber vermemi söyleyip odasına gidiyor. Çok yorgunum, son iki gecedir hiç uyumadım, duş alıp yatıyorum.

16.09.2010 - Lüksemburg'ta İlk Gün

Öğlene doğru ancak uyanabiliyorum, duşa girmek üzere tam odamdan çıkıyorum ki koridorda birisi güzel sarışın kız, öbür ikisi erkek 3 kişi ile karşılaşırım. Ayaküstü tanışıyoruz: Pauline, Dagob ve Barnd. Dagob alt katımdaki yeni komşum. Pauline ve Barnd kendi ülkesinden arkadaşları, 3'ü de Avusturya'dan Erasmus öğrencisi olarak gelmişler.

Duş almak iyi geliyor, kendimi iyice toparlıyorum. Camdan dışarı bakıyorum, hafiften bir yağmur çisentisi var dışarıda. Otuz beş yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim bir genç kadın küçük çocuğu ile beraber kaldırımdan yürüyor. Benim bulunduğum pencereye doğru bakıyor, gülümsüyorum; o da gülümsüyor. “medeniyet bu olsa gerek” diye düşünüyorum. “Türkiye’de olsa böyle mi olurdu? Yoksa yüzünü asıp yoluna mı giderdi” diye düşünüyorum kendi kendime; “medeniyet, farkını böyle ortaya koyuyor olsa gerek” diye iç geçiriyorum. [R]

Bir süre daha odamla ilgileniyorum, arada tekrar camdan dışarı bakıyorum. Otuz kişi civarında bir çocuk gurubu, zannediyorum okuldan geliyor ya da okula gidiyor. Birçoğunun çantası çekçekli bavul gibi yerden gidiyor, sırtlarında taşımıyorlar çantalarını. Belki okullarındaki eğitim çok iyi ve yanlarında taşımaları gereken çok yük var ama bir şekilde sırtlarına yük bindirmiyorlar. Kendi ülkemde küçücük çocukların sırtlarına yüklenen yükleri düşünüyorum... Tabii ki çek çekin gideceği zemin de önemli. Burada asfalt zemin son derece düzgün. Bizim ülkede de yollar daha düzgün olsa çocuklar çantalarını bu şekilde taşıyabilirler. Bu çok basit bir detay olsa da birbirine bağlı birçok durumu etkiliyor. Sırtında yük taşımayan çocuk daha sağlıklı oluyor, ilerde sırt, omurga sorunları yaşamıyor. Hep birbirine bağlı olan medeniyetin göstergeleri bunlar...

Okul'a Kayıt İşlemleri

Öğlenden sonra kayıt işlemlerimi yapmak için okula gidiyorum. Okuldaki öğrenci işleri biriminin adı SEVE. Kayıt esnasında ülke genelinde tüm tren ve otobüslerden ücretsiz faydalanmak için 25 € ödeme yapıyorum, ISIC öğrenci kartıma bir bandrol yapıştırılıyor, böylelikle ulaşım sorunu çözülmüş oldu.

Kayıt esnasında yerine göre öğrenci belgesi olarak kullanılmak üzere dönem boyunca geçerli olan 8 adet sertifika veriliyor, resmi mercilerde gerekli olması durumunda bunları kullanabileceğim.

Yaşadığım yeri resmen bildirmem gerekiyor, bunun için doldurmam gereken bir form veriyorlar. Bu formu şehir merkezindeki belediye gibi bir resmi birime verip kayıt yaptırmam gerekiyor. Daha sonra öğreneceğim üzere o yerin adı Berger Center, tüm resmi işlemler için gidilmesi gereken tek yer...

Kitap ilginizi çektiyse web sitesinden satın alabilirsiniz.

Siparişler aynı gün ya da ertesi gün kargoya veriliyor.

Sipariş sayfası:

<http://www.erasmusgunlugu.com/index.php?pg=s>